

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА
СКУПШТИНА
Београд
17. јун 2021. године

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 17.06.2021

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
01	02-1089/21		

ПРЕДСЕДНИКУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ
СРБИЈЕ

Ивици Дачићу

На основу Члана 190. Пословника Народне скупштине Републике Србије подносим:

ПРЕДЛОГ РЕЗОЛУЦИЈЕ О ЗЛОЧИНИМА У И ОКО СРЕБРЕНИЦЕ
ОД 1992. ДО 1995. ГОДИНЕ

са предлогом да се донесе по хитном поступку.

У жељи за трајним миром и помирењем народа и људи у региону, а посебно на територији БиХ, Народна скупштина Републике Србије доноси ову Резолуцију.

1. Народна скупштина Републике Србије осуђује све злочине у и око Сребренице у периоду 1992- 1995. године.

2. Народна скупштина Републике Србије осуђује негирање почињених злочина.

3. Народна скупштина Републике Србије осуђује селективно привођење правди починиоца ратних злочина, од стране међународних и националних судова и њихову пристрасност у корист било које стране у ратним сукобима на територији бивше СФРЈ, БиХ, а тиме у и око Сребренице.

4. Народна скупштина Републике Србије осуђује свако манипулисање бројем жртава ратних злочина, увећањем и умањењем броја жртава, од било које стране, а што не доприноси помирењу међу народима у БиХ.

5. Народна скупштина Републике Србије осуђује сваку пропагандну активност која, коришћењем злочина у политичко-пропагандне сврхе, има за циљ коришћење жртава ради остваривање политичких циљева у БиХ и региону.

6. Народна скупштина одређује 11. и 12. јул као дане на сећање за све жртве ратних злочина на простору бивше Југославије!

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ:

1. Уставни основ за доношење Резолуције:

Уставни основ садржан је у члану 99. Устава Републике Србије који прописује да Народна скупштина доноси законе и друге опште акте!

2. Разлози за доношење Резолуције:

У времену када међународни и други фактори покушавају, да свако из свог угла и свог интереса, оцене карактер догађаја и злочина почињених на територији БиХ, посебно у Сребреници, а занемарујући злочине почињене око Сребренице, неопходно је да и Народна скупштина искаже свој став по питању почињених ратних злочина у и око Сребренице од 1992. до 1995. године.

Постоје озбиљне индиције политичког манипулисања, почев од карактера злочина, отворених покушаја умањења и увећања броја жртава, у зависности од њихове националне и верске припадности, пристрасности приликом процесуирања оних који су злочине починили, до отвореног сврставања, појединих страних, регионалних и домаћих политичких чинилаца, на једну страну, а што не доприноси трајном миру и обнови поверења међу народима на изузетно осетљивом подручју.

Злочин је злочин, а сваки човек без обзира на националну и верску припадност, који је страдао као последица ратног злочина, заслужује подједнаку пажњу нас који једини можемо да станемо у њихову одбрану и затражимо једнакост жртве пред судовима и јавности, спречимо било какве манипулације жртвом, њеном националном, верском и другом припадношћу. Не би смеле да постоје жртве ратних злочина које су мање или више вредне од других!

Злочинац је злочинац. Они који су злочин извршили морају бити једнако окарактерисани и једнако процесуирани, на исти начин, без обзира на своју и жртвину националну и верску припадност и ратну страну којој су припадали за време рата.

Такође, миру и стабилности у региону и обнови поверења међу народима не доприноси политичка пропаганда зарад политичких циљева, а чији смо сведоци ових дана и претходних година. Пристрасан и једностран приступ може само да продуби поделе и разлике и обнови етничке тензије и нетрпељивост.

3. Процена финансијских средстава за спровођење Резолуције:

За спровођење ове резолуције нису потребна финансијска средства.

4. Разлози за доношење по хитном поступку:

Обележавање двадесет и шесте годишњице од злочина у Сребреници и активности појединих великих сила на међународној политичкој сцени која је пренета и на домаће политичке странке, организације и НВО, те озбиљне манипулације везане за те злочине, изискује да се Народна скупштина Републике Србије изјасни о ратним злочинима у и око Сребренице који су почињени од 1992. до 1995. године. Јер су у питању злочини у сукобима два народа, који живе на истом простору и деле исту територију.

Народни посланик

Маријан Ристичевић

У очигледним политичким покушајима да се злочини једне стране прогласе геноцидом сарајевске власти су разним фалсификатима покушали да увећају број жртава из јула 1995. године.

Судећи према документима, већ 1996. године почела је институцијална ревизија, у служби је тада била Федерална комисија, касније Бошњачки огранак института за нестала лица, потом Међународна комисија за нестале особе, па чак поједини судови, нижег ранга. Сви они издавали су потврде и преправљали податке о месту, начину и времену смрти, Муслимана, Бошњака и из лажно демилитизоване Сребреничке регије.

У Меморијалном центру у Поточарима сахрањени су Муслимани и Бошњаци који су погинули у нападима на српска села на територији Сребренице и Братунца. Посмртни остаци војника Армије БиХ погинулих 1992. и 1993. године покопани су у Меморијалном центру Поточари, који је спомен-обележје и мезарје за жртве из јула 1995. године.

Из књиге Насера Орића Сребреница наводи се да су губици у 28. дивизији били 1333 војника а од тога 35,4 % погинуло је у чисто српским селима а 8,9% у мешовитим срединама. Готово свих 1333 погинула војника сахрањени су у Меморијалном центру као жртве "геноцида" из јула 1995.

Суљо (Демир) Суљагић, који је погинуо 24. децембра 1992. године у Вољавици код Братунца, 11. јула 2005. године је сахрањен и тако се налази у Меморијалном центру Поточари. Његов син Емир Суљагић директор Меморијалног центра у Сребреници више не крије да је ота погинулог 1992. године сахранио међу жртве из 1995. године.

Абдулах Муратовић, време смрти и датум је јул 1995, место Поточари. Син Мухамдија међутим тражио је ота Абдулаха који је нестало 1993. у Братунцу.

Севлудин Савкић, према ранијим документима погинуо је у јулу по мишљењу Међународног црвеног крста и Федералне комисије 1992. године, Суд у Лукавцу и ИЦМП одлучили су да време смрти буде у јулу 1995.

Бехида Халиловић жртва је јулског сребреничког злочина, Бехида је још далеке 1997. године безуспешно покушавала да избрише своје име са списка страдалих и из Меморијалног комплекса.

Салмон Лалић убијен је у јулу 1995. тако пише на папиру, на другом издатом документу 2014. године од стране ИДДЕ, власник је валидних личних докумената, живи у Сребреници.

Хакија Селимовић рођен је 1938. у месту Герови код Власенице, по првобитним подацима нестало је 7. јула 1993. године, са редигованим подацима Селимовић је страдао 11. јула 1995. године у Сребреници, а сахрањен је у Меморијалном центру Поточари.

Садик Лолић, сахрањен је 1996. године у Пећи код Сребренице, сведоци су казивали да је страдао 3. јула 1992. године, ти су подаци у архивама бивше Федералне комисије за нестале и Међународног црвеног крста али и ови подаци су опет били променљива категорија па је

и Садик нестало 11. јула 1995. године и његово име је уклесано у Меморијалном комплексу Поточари.

Адема Адемовића из Горње Вршине, Федерална комисија је евидентирала под шифром 39, датум нестанка 15. новембар 1992. а нестанак пријавили још током рата родитељи Зулфо и Сакуна.

И Адем је нашао смирај у Поточарима. Претходно Рифат Кешетовић наводно је извршио обдукцију и издао умрлицу са датумом 12. јула 1995.

Шездесетогодишњи Суљо Смајић нестало је у јулу 1995. пишу и Федерална и Међународна комисија за нестале, ћерка, син и сестричина тврде да је Суљо преминуо по доласку у Тузлу.

Шестогодишња Мелиха Шефка Ефендић, према доступном, изводу из матичне књиге, година смрти 1993. место Поточари и опет манипулативни акт Федералне комисије за нестале, шестогодишња Мелиха била је у групи од неколико заробљених жена и деце и страдала је 14. јула 1995.

Новорођенче Хави Хајрудина Мухића, најмлађа је жртва геноцида, тако сваког јула одјекује сребренички ехо, годинама касније добила је надгробни споменик и име Фатима, но њена мајка је раније сведочила како је девојчица услед порођајних компликација мртворођена.

Мухамед Авдић, матичар у Сребреници за исти дан 1. октобар 2013. године, издао је две умрлице на име Шахин Латифовић, према једној верзији, датум смрти је 16. мај 1992. године а по новој умрлици страдао је 16. јула 1995.

Рагиб (Мујо) Алић рођен 1962. године у власеничком селу Маћеси, где је и погинуо 1993. године, а у Меморијалном центру сахрањен 11. јула 2005.

Селман Алић сахрањен је у Поточарима као жртва из јула 95. Погинуо је 11. јула, а за место смрти узет је пут Сребреница-Тузла. Тако пише у умрлици. Осим што је Селман - жив. И то је потврдио Суд у Градачцу 2011. године, након што се Алић појавио лично са два сведока.

Покопани Орићеви војници погинули у нападима на српска села Рецо Турковић из Врсиња, који је погинуо у нападу на Кравицу 7. јануара 1993. године.

Јусо Сиручић из Вољавице код Братунца, који је погинуо 16. јануара 1993. године у нападу на Скелане, Елвир Алић из Брезовице, који је погинуо у нападу на Лозничку Ријеку код Братунца у којем је убијено 109 мештана српске националности.

Срцепарајућа исповест Фадиле Мујић из Сребренице, како су на Божић 1993. „злопатила“ у Кравици је најбољи доказ о агресији на српска села и злочинима које је Армија БиХ под командом Насера Орића починила над Србима. После њене изјаве дата је скраћена изјава патолога шта су оставили за собом.

„Идемо ми жене и деца у колонама, улазимо у Кравицу (око 15 км од Поточара), улазимо пре испаленог метка, улазимо у једну кућу четници славе, крметина на столу, ко те пита што је крметина и што никад ниси јео, али јешћеш, све ћеш јести само да преживиш. Ту су колачи, они су пијани славе Божић, не знају они ко сам ја, он мени наздравља – ајд живели!“

Извештај др. Зорана Станковића о масакру у Кравици:

„Пронађено 34 леша у селу Кравице, ту је био један део цивила и један део бораца. Најстарији је Ерић Његослав рођен 1911. из Кравица који је убијен и који је имао улазну рану у усној шупњини, а излазну у пределу потиљка, убијен пројектилом. Леш бр. 6 Веселиновић Лазар рођен је 1935. у Братунцу, одсечене главе, која није пронађена и коме је одрезана десна шака и Обашкић Љубица стара 75 година, старица из села Обашкића имала је прострелну повреду испод десне дојке...

Један од најгнуснијих злочина десио се у Маглишићима, побијено 8 мештана од тога 6 жена и једна убијена трудница. Према сведочењима очевидаца, комшија, Муслимани из Глогове и Пљечеве, 20. јула 1992. године у селу Маглишићи код Братунца починили су злочин, убијали су цивиле који су радили тај дан на њивама и запалили су цело село. Предмет се налази у тужилаштву БИХ, а рок за процесуирање је требао бити крајем 2015. године. А само након 5 дана је убијено 7 мештана српске националности у суседном селу Храмча. У нападу у селу Храмча рањено је 22, а село је спаљено и породице се питају зашто још нико није одговарао за овај злочин поред многобројних доказа. Поповић Благоје имао је 87 година, Љиљана Илић била је трудна и имала је само 17. година.

16. фебруара 1993. године Војска Републике Српске ослободила је зворничку Каменицу у чијем ширем рејону је пронађен већи број масовних гробница са посмртним остацима српских цивила и војника које су зверски убили припадници муслиманске војске из Сребренице и околине.

У једној од тих гробница откривеној 13. јуна 1993. године на брду Ждријебац код Јошанице, пронађени су и ексхумирани посмртни остаци свирепо убијеног српског дечака Слободана Стојановића (1980 - 1992) који се у своје село враћао по свог пса.

Обдукцију посмртних остатака дванаестогодишњег дечака Слободана Стојановића, обавио је патолог са ВМА проф. Др Зоран Станковић и изјавио:

„Одмах смо у обдукционом налазу уочили карактеристично да у пределу костију лобање постоји улазна прострелна рана, нанета ватреним оружјем из близине, трбух је био отворен, распорен у облику крста. Неке детаље не могу да кажем из професионалних разлога, али ту количину насиља и суровости над његовим телом, ни три листа папира ни десетак фотографија не могу да опишу.“

Савет безбедности Организације уједињених нација је 6. маја 1993. године, резолуцијом 824, места Сарајево, Тузла, Жепа, Горажде, Бихаћ и Сребреница, прогласио демилитаризованим зонама под заштитом УН. У резолуцији 836 је подвучена одлучност снабдевања хуманитарном помоћи и заштите тих зона чак и војном силом (између осталог и помоћу војника УНПРОФОР-а, делујући у самоодбрани).

Међутим, резолуција није испоштована и Сребреница није демилитаризована. Унутар заштићене зоне остало је 5.500 [тражи се извор] наоружаних припадника Армије БиХ који су вршили сталне упаде на територију која је била под контролом Срба: тако су нападнута села и засеоци Бљечева, Коњевић поље, Сандићи, Лозничка ријека (у два наврата), Загони (у два наврата), Биљача, Магашићи, Храмча, Жежестица (у два наврата), Залужје, Факовићи, Бољевићи, Сикирић, Бјеловац, Брана Бачићи, Кравица, Шиљковићи, Осмаче, Међе, Опарци, Обади, Ратковићи, Магдовићи, Калудра, Брађевина, Брежани, Крњићи, Сасе, Залазје, Миланова воденица, Подравање, Скелани, и Вишњица. Покољ у Бјеловцу се десио 14. децембра 1992. године.

Институт за истраживање српских страдања у XX веку, заједно са Савезом логораша Републике Српске је 2008. године објавио Књигу мртвих Срба Сребренице и Бирча 1992—1995, која садржи списак 3.287 српских жртава убијених на подручју Сребренице и околине од стране муслиманских снага. Како се највећи број жртава односи на период 1992. и 1993. године, на списку српских жртава се налази и напомена у којој се каже да је списак подложен допунама и проширењима списка броја жртва.

Луис Мекензи о злоупотреби Заштићене зоне и злочинима:

„Чак и када је Сребреница била проглашена заштићеном зоном, према сведочењу генерала Луиса Мекензија, муслиманске снаге су, под вођством Орића, излазиле из тог места, палили села и мучки убијали незаштићене цивиле.“

И после проглашења за Заштићену зону у Сребреници је стизало оружје и муниција помоћу кога су излазећи из Зоне припадници Армије БиХ чинили језиве злочине.

Из књиге Орића види се податак да је у Сребреницу демилитаризовану зону убачено око 10 000 комада разног оружја и више од милион метака.

Амерички обавештајац Џон Шиндлер, који је до 1996. био главни аналитичар америчке државне безбедности у Босни испричао је да су испоруке оружја узрок оног што ће се касније десити у Сребреници.

"Сви су знали за испоруку оружја из ваздуха. То није била тајна. Једино се није знало чији се авиони користе, ко плаћа и шта тачно носе. Оружје из тајних испорука из ваздуха, које је завршило у Сребреници, директан је узрок операције Криваја из 1995, односно напад на Сребреницу", навео је Шиндлер.

Влада САД негирала је умешаност у кријумчарење оружја, али Есад Сипиловић, који је побегао из Југославије у Америку и учествовао у Клинтонској председничкој кампањи 1992. признао је да је кријумчарио оружје за муслимане у БиХ.

У телефонском интервјуу Есад Сипиловић каже:

"Лично сам учествовао у испоручивању оружја из Јемена у Босну. Могу да потврдим да су Американци зажмурили на једно око када смо достављали оружје у Босну", навео је.

На суђењу за ратни злочин почињен у селима око Сребренице и Братунца, сведок Тужилаштва БиХ Ибран Мустафић потврдио је да му је оптужени, Насер Орић, рекао да је „преклао заробљеника Слободана Илића“.

Бахато ми је испричао да је ликвидирао Илића. Рекао је да је њему допао у групи заробљеника, објаснио ми је начин како је то урадио. Ударио га је у око. Илић је имао браду и није пуштао крике, па је Орић рекао да је осетио страх и онда га преклао - казао је Мустафић.

Овај разговор са Орићем, како је навео, био је 27. маја 1993.

Ибран Мустафић је био ратни председник Извршног одбора СО Сребреница и један од оснивача СДА у тој општини.

Заштићени сведок Тужилаштва БиХ је својевремено на суђењу за ратне злочине Насеру Орићу изјавио, како је лично видео када је Орић убио или учествовао у убиству три заробљеника српске националности.

Орић је узео нож, који му је био за појасом и замахнуо у врат. Заробљеник је пао на колена, а он га је потом ударио у пределу груди и преврнуо унатраг - изјавио је сведок говорећи о једном од тих убиства. Сведок је током рата био припадник Армије БиХ, а Орић му је био командант.

Овај злочин почињен је у селу Залазје код Сребренице 1992.

Навео је и како је Орић из ватреног оружја пуцао у заробљенике које је идентификовао као Митра Савића и Милутина Милошевића. Казао је и како је у тим убиствима учествовао Сабадухин Мухић, бивши припадник Армије БиХ који је данас ослобођен заједно са Орићем.

После проналаска посмртних остатака ДНК анализа је показала да су на ђубришту крај Сребренице закопани посмртни остаци десеторице убијених Срба из Залазја.

Орићеве снаге су крајем 1992. извеле више напада на села око Сребренице и Братунца.

Једна од најстравичнијих судбина већ описане везана је уз име 11-огодишњег Слободана Стојановића. Он се вратио у село како би спасао свог пса, али су га ухватили. Касније је пронађен са шест избијених зуба и разрезаним трбухом у облику крста, док су му руке биле одсечене до лаката.

Приликом напада на српско село Кравица и околна села на Божић 7. јануара 1993. убијено је 75 Срба, а убиства су настављена и касније.

Орићеви војници нису имали милости ни према деци - хладнокрвно је убијен шестогодишњи дечак Александар Димитријевић из Скелана и његов рођени брат Радисав.

Самир Авдић, припадник Насерове јединице, сведочио је да су он и његови саборци под Орићевом командом убили 44 лица српске националности, попалили неколико стотина кућа, а сву стоку и живину из тих села отерали у Сребреницу.

Знам лично да су Орић и један по надимку Кезо из Глогове, тај је био заменик Ејуба Голића, сада живи у Тузли, тада заклали пет заробљених Срба. Од одсечених глава направили су два гола, а онда су играли фудбал. Била је маса наших војника који су то видели - пише у свом сведочењу Авдић.

Према његовим речима, у нападу на село Вољавицу, Орићева јединица заробила је десетак девојака, старости до 25 година, које су прво целу ноћ силоване, а затим убијене.

Авдић је описао и напад хиљаду муслимана из Сребренице на Факовиће, када је убијено 19 српских цивила, те како се Орић поново ножем иживљавао над заробљеним Српкињама.

ИБРАН МУСТАФИЋ за време рата био председник извршног одбора СО Сребренице и аутор је књиге „Планирани хаос“, „Мајке Сребренице су пантљичаре, а све приче о Сребреници су лажи и превара“, рекао је Ибран Мустафић сведок Тужилаштва БиХ у процесу против Насера Орића, након што је истеран из суднице и пре почетка сведочења.

Мустафић је ово изјавио усред Сарајева пред већином домаћих медија међу којима је био и новинар БН ТВ.

„Ја сам дошао на овај суд да браним част невине деце од ових пантљичара које су се овде окупиле, једноставно, од оних који су се представили као хероји Сребренице, а они су уствари хероји обмане Сребренице“, рекао је Мустафић.

Он је рекао да Суд БиХ не дозвољава истину и да је очито да се ради о монтираном процесу.

„Дошао сам у Сарајево да отворим “Пандорину кутију” и да цела јавност зна да је Сребреница продата. Хаос је изрежиран у кухињи Међународне заједнице, а Алија Изетбеговић је био саучесник злочина заједно са мафијом из Сребренице на челу са Насером Орићем“, јасан је Мустафић.

Ибран Мустафић је за време рата био председник извршног одбора СО Сребренице и аутор је књиге „Планирани хаос“ у којој говори о умешаности бошњачког политичког врха у Сребреници током рата у БиХ, те злоупотреби цивила у ратне сврхе.

Мустафић тврди да је жртвован један народ у циљу задобијања светске пажње, те је Сребреница пројекат Међународне заједнице.

Он је навео и да је најмање између 500 и 1.000 Бошњака из Сребренице убијено од стране својих сународника током пробоја ка Тузли, јула 1995. године, зато што су постојали спискови оних који „ни по коју цену не смеју живи да се докопају слободе“.

Као тада утицајни командант полиције у Сребреници, Хакија Мехољић каже да је позван на састанак са Изетбеговићем у Сарајеву ради разговора о мировном плану.

Међутим, по доласку делегације одмах су их дочекала непријатна изненађења.

"Драги моји Сребреничани, како сте? Клинтон ми нуди четнике да уђу у Сребреницу и масакрирају 5.000 муслимана, а доћи ће и до војне интервенције НАТО снага на српским положајима. Шта мислите о томе?"

"Скочио сам и рекао му да ли си луд? Ко ће те пустити на клање, не идеш", цитиран је Хакија да је тада било свађе и да никада није сазнао да ли му је Клинтон заиста обећао то.

Бивши командир полиције говорио је и о Изетбеговићевом предлогу да се замене Вогошћа и Сребреница, на шта је Хакија, заједно са делегацијом којој је присуствовао, Алији рекао да их због тога није требало звати.

Шта кажу о покушајима да се злочин једне стране прикаже геноцидом:

Генерал-мајор, **Луис Макензи**, који је био на челу миротворних УН јединица у Сарајеву између 1992. и 1993, критиковао је дефиницију догађаја као геноцид, рекавши да онај ко жели да изврши геноцид, не спашава жене јер су оне кључни елеменат за одржање групе која се жели уништити.

Имран Хосеин, улема, писац и филозоф, истакао је своје неслагање са изједначавањем геноцида и злочина који се догодио у Сребреници, рекавши средином јула 2015. године следеће:

Уколико већина народа осуђује убијање, како га можете назвати геноцидом? То је моје питање. Ако је геноцид, то мора да буде део државне политике. Да ли су држава Србија и босански Срби имали подршку целе заједнице, целе земље, свих људи за убијање Муслимана? Не верујем.

За Радио-телевизију Српске почетком октобра 2015. дао је следећу изјаву:

Допустистите да дефинишем геноцид: "Геноцид је масовно убијање људи, од стране других људи"... Српски народ и остали православни хришћани у овој регији нису сретни због оног што се догодило. Они то осуђују... Већина православних хришћана овог региона не подржава злочин, зато се не може ни квалификовати као геноцид.

Јехуда Бауер, један од водећих светских стручњака за холокауст и геноцид, изјавио је следеће:

Лично не бих био на страни оних који Сребреницу дефинишу као геноцид. Мислим да бих то дефинисао као масовно убиство, ратни злочин и злочин против човечности.

Гидеон Грајф: „Нико не треба да ми објашњава шта је геноцид, доказали смо да га у Сребреници није било“

У Бањалуци представљен је Извештај Независне међународне комисије за истраживање страдања свих народа у сребреничкој регији у периоду 1992–1995. године. Председник комисије, израелски историчар Гидеон Грајф, о налазима извештаја говорио је за Радио-телевизију Републике Српске.

Међународна независна комисија за истраживање страдања свих народа на подручју Сребренице од 1992. до 1995. године радила је две године. У јавност су изашли са више 1.200 страница извештаја.

"Ја сам Јеврејин и знам шта геноцид значи. Припадам старом народу над којим је извршен геноцид, највећи геноцид у историји човечанства. Мени нико не треба да објашњава шта је геноцид. Наведени догађаји нису геноцид ни на који начин и ми смо то доказали. Дакле, не то није наше мишљење, ми смо то доказали", наглашава Гидеон Грајф, председник међународне независне комисије за истраживање страдања у Сребреници.

Додаје да се није радило о геноциду и да се не може назвати геноцид, а ако неко користи тај термин, каже Грајф – треба га избрисати из историје.

"То је важно зато што су оптужбе о почињеном геноциду веома озбиљне, зато што одлука о чињењу геноцида представља тежак злочин, а у овом случају то дело не постоји. Наравно почињен је злочин, али тај злочин уопште се не може назвати геноцид и мислим да је то веома важно", истиче Грајф.

На извештају је, каже Гидеон Грајф, радило 10 стручњака из различитих области. Уверен је да су тачно приказали шта се дешавало у Сребреници.

"Други закључак се односи на број жртава. Тај број смо кориговали. Није било више од 3.714 жртава. У нашој комисији имали смо стручњаке за бројање и израчунавање броја жртава и установили су тај број. Тај број треба да буде записан у историји, ни мање ни више. Наравно, свака смрт је трагедија, ужасна, тога смо свесни али број жртава је такође битан", указује Грајф.

Намера Комисије је била да извештај буде објективан, научно утемељен, аутентичан и поуздан, каже Грајф и истиче да су се бавили и српским жртвама.

"Непријатељства и напади на многа српска села почели су још 1992. можда и раније нападани су српски цивили. Уместо да се српска страна оптужује за агресију треба оптужити другу страну. Дакле, нешто се десило у међувремену, агресор је постао жртва, а жртва агресор. Ми смо то исправили", истиче Грајф.

Чињенице, каже Грајф, треба да буду једини фактор када описујемо историјске догађаје и наводи да је у и око Сребренице убијено преко 2000 Срба.

Ефраим Зуроф, директор Центра „Симон Визентал“ и један од најпознатијих светских ловаца на нацисте, сматра да у Сребреници није извршен геноцид, образлажући то да:

Српске снаге су пустиле жене и децу да оду из Сребренице, нису их убили. То очито није геноцид. Геноцид је покушај да се потпуно збришу људи, а ако желите да потпуно збришете један народ, не пуштате жене и децу да оду, већ их убијете. Запад је из сопствених политичких разлога одлучио да ће Сребреница бити симбол српских ратних злочина. Али, да би оснажили тај симбол претворили су га у геноцид, што он није био.

По тврдњама Хакије Мехољића, начелника станице безбедности у Сребреници, Алија Изетбеговић је још 1993. године у Сарајеву планирао да се масакр у Сребреници над Муслиманима деси, да би се то користило за друге политичко-пропагандне циљеве. Рекао је:

Алија Изетбеговић је тада 1993. тражио не да се убије, него закоље 5.000 Бошњака у Сребреници. Били смо у сарајевском хотелу "Холидеј ин" када сам устао и питао га да ли је он луд и ко ће поубијати толики народ.

Џон Шиндлер: Исти тај амерички обавештајац говорио је и о злочинима америчког љубимца Насера Орића, док је командовао муслиманском војском: У долини реке Дрине било је убистава и пре почетка грађанског рата. Тамо су Срби и Муслимани били националисти и пре Другог светског рата. Тако је грађански рат послужио за поравнање многих старих рачуна. Насер Орић је заклао више од 1.300 Срба, углавном цивила, и било је јасно да ће, ако Сребреница падне, многи Муслимани бити убијени.

Војник из редова холандских плавих шлемова Дачбатера Арнолд Блом је пред државном комисијом Холандије био изричит: - Када смо патролирали у енклави, Муслимани су провоцирали српску ватру. Они су пуцали преко нас и тиме хтели да постигну да Срби погоде неког од нас како би спољни свет опет на њих свалио кривицу! Ову изјаву пренео и дневник НРЦ Ханделсбиад дана 24.7.1995 године.

Друго војник је пред државном холандском комисијом изјавио: - Много тога што се говори о Србима јесте лудост. Био сам три дана са избеглицама и Срби су са њима добро поступали. Ову изјаву војника Карел Мулдера такође је навео угледни дневник НРЦ Ханделсблад када је 24.7. 1995. освануо чланак под насловом: Сада су Срби за холандске плаве шлемове добри момци.

У питању су злочини у сукобима два народа, који живе на истом простору и деле исту територију. Обе заједнице су подједнако страдале у Сребреници, само једна током три дана, а друга током три претходне године, али суштина ствари тиме се не мења. И садашње и будуће генерације обе заједнице морају се суочити са том истином и на том темељу градити искрене и људске односе.